

वा० रा०

॥ ९५ ॥

॥ १२ ॥ १३ ॥ मामनुज्ञातुमर्हसि अग्निप्रवेशार्थमिति शेषः ॥ १४ ॥ १५ ॥ इंगितमिति पाठे सखेदरोषभावमित्यर्थः ॥ ईप्सितमिति पाठांतरं ॥ १६ ॥ अप्रकृतिस्था मवस्थां अप्रदृष्टां हर्षहीनां ॥ अचेतनां क्षुभितचित्तां ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ दुःखितामवमानितां मां त्वं न जानीषे न जानासि ॥ अवप्रयोगो धात्वर्थमात्रे आर्षः ॥ इदं च मद

भार्गवस्य कुले जाता देवस्या क्लृष्टकर्मणः ॥ सहसेह द्रुतं दुःखमवमानं च दुःसहं ॥ १२ ॥ आवांच स हिनौ देवि प्रविशा वहुताशनं ॥ रा जातुरमतां सार्धं दैत्यपुत्र्या वहुक्षपाः ॥ १३ ॥ यदि वा सहनीयं ते मामनुज्ञातुमर्हसि ॥ क्षमत्वं न क्षमिष्ये हं मरिष्यामि न संशयः ॥ १४ ॥ पुत्रस्य भाषितं श्रुत्वा परमार्तस्य रोदतः ॥ देवयानी तु संक्रुद्धा सस्मार पितरं तदा ॥ १५ ॥ इंगितं तदभिज्ञाय दुहितुर्भार्गवस्तदा ॥ आगतस्त्वरितं तत्र देवयानी स्मयन्नसा ॥ १६ ॥ दृष्ट्वा चाप्रकृतिस्थां तामप्रदृष्टामचेतनां ॥ पिता दुहितरं वाक्यं किमेतदिति चाब्रवीत् ॥ १७ ॥ पृच्छंतम सकृत्तवै भार्गवं दीप्तचेतसं ॥ देवयानी तु संक्रुद्धा पितरं वाक्यमब्रवीत् ॥ १८ ॥ अहमग्निविषंती क्षणमपो वामुनिसत्तम ॥ भक्षयिष्ये प्रवेक्ष्ये वानतु शक्ष्यामि जीवितुं ॥ १९ ॥ न मां त्वमवजानीषे दुःखितामवमानितां ॥ वक्षस्यावज्ञया ब्रह्मन् छिद्यंते वक्षजीविनः ॥ २० ॥ अवज्ञया च राजर्षिः परिभूय च भार्गव ॥ मय्यवज्ञां प्रयुंक्ते हिन च मां बहु मन्यते ॥ २१ ॥ तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा कोपेनाभिपरीवृतः ॥ व्याहर्तुमुपचक्राम भार्गवो न दुष्पात्मजं ॥ २२ ॥ यस्मान्मां मवजानीषे नादुषत्वं दुरात्मवान् ॥ वयसा जरया जीर्णः शैथिल्यमुपयास्यसि ॥ २३ ॥ एवमुक्त्वा दुहितरं समाश्वास्य स भार्गवः ॥ पुनर्जगाम ब्रह्मर्षिर्भवनं स्वं महायशाः ॥ २४ ॥ स एव मुक्त्वा द्विजपुंगवाग्र्यः सुतां समाश्वास्य च देवयानीं ॥ पुनर्ययौ सूर्यसमाने ते जादत्वा च शापं न दुष्पात्मजाय ॥ २५ ॥ इत्यार्षे श्रीम० वा० उ० अष्टपंचाशः सर्गः ॥ ५८ ॥

वमाननं राज्ञस्त्वदवगणनमूलमेवेत्यन्यापदेशेनाह ॥ वक्षस्येति ॥ वक्षस्यावज्ञया ओटनादिलक्षणया ॥ वक्षजीविनः वक्षाश्रितपुष्पपत्रादयश्छिद्यंते नाशयंते ॥ २० ॥ प्रकृतेर्किं तत्राह ॥ हे भार्गव राजर्षिस्त्वद्यवज्ञया हेतुभूतया मां परिभूय मय्यवज्ञां प्रयुंक्ते ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ इति श्रीरा० वा० उ० अष्टपंचाशः सर्गः ॥ ५८ ॥ ॥ ५९ ॥

उ० कां०

॥ ९५ ॥